

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Solar CELI s.r.o.**
sídlem Tyršova 1811/6, Praha 2 - Nové Město
zastoupeného advokátem PhDr. Mgr. Jiřím Nenutilem
sídlem Školní 1374, 347 01 Tachov

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady žalovaného ze dne 5. 3. 2024, č. j. 06113-17/2023-ERU

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce získal v roce 2011 licenci na výrobu elektřiny pro svou provozovnu umístěnou v České Lípě a využívající energii ze slunečního záření. Žalovaný Energetický regulační úřad se v roce 2023 dozvěděl, že na základě trestních rozsudků byly za zločin podvodu odsouzeny dvě osoby – revizní technik pan S., který vypracoval revizní zprávy pro danou

provozovnu, a manažer společnosti, která fotovoltaickou elektrárnu zhotovila, pan M., jenž tyto revizní zprávy předložil žalovanému, vyhotovil předávací protokoly k tomuto dílu a prohlášení o jeho dokončení. Proto žalovaný rozhodl dne 18. 5. 2023, že řízení o udělení licence obnoví, neboť rozhodnutí v tomto řízení bylo dosaženo trestným činem (dále též „rozhodnutí o obnově“).

2. Rozklad žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítla Rada Energetického regulačního úřadu rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 16. 4. 2024.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je považuje za nicotné. Rozhodnutí nesplňuje zákonem stanovené požadavky na nařízení obnovy řízení. Žalovaný nerespektoval závěry uvedené v pravomocném rozsudku trestního soudu, podle nějž se ani žalobce ani jeho jednatel žádného trestného činu nedopustili, a rozhodl šablonovitě – stejně jako v jiných případech, kde ale odsouzeným byl i jednatel společnosti žádající o licenci. Navíc není dána ani příčinná souvislost mezi spáchanými trestnými činy a vydáním rozhodnutí žalovaného, neboť podvod se týká snahy získat licenci k výrobě elektřiny ze slunečního záření pro rok 2010, ale žalobce získal ve skutečnosti licenci až v roce 2011. Trestní řízení se tedy týkalo odlišného pachatele, ale i odlišného trestného činu a soud v něm nevyčíslil žádnou škodu. Rozhodnutí žalovaného žádné posouzení podstatného vlivu trestného činu na řízení o licenci neobsahuje. Je proto nezákonné, a tudíž i nicotné.
4. Žalobci svědčí dobrá víra, že jeho jednání bylo v souladu s právem a nehrozí mu žádná újma. Sám požádal o přerušení licenčního řízení poté, co žalovaný provedl šetření na místě dne 30. 12. 2010 a odmítl žalobci licenci udělit, protože jeho fotovoltaickou elektrárnu považoval za nedokončenou. Licenci pak žalovaný vydal až v únoru 2011 na základě dalšího místního šetření konaného dne 27. 1. 2011, kdy sám konstatoval, že žalobcova elektrárna v České Lípě již je způsobilá k provozu. (Pro kontext je vhodné uvést, že pro zařízení vyrábějící elektřinu s využitím slunečního záření s instalovaným výkonem nad 30 kW uvedené do provozu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010, byla stanovena výkupní cena elektřiny dodané do sítě částkou 12 150 Kč za 1MWh. V následujících letech však stát přehodnotil přístup k podpoře výroby energie z obnovitelných zdrojů a už v roce 2011 došlo k výraznému snížení výkupních cen elektřiny o 55 % na částku 5 500 Kč za 1MWh.)
5. Za posouzení souladu žalobcova záměru se zákonnými požadavky byl v první řadě zodpovědný žalovaný jako správní orgán. Proto, a také s ohledem na uplynulou dobu, svědčila žalobci dobrá víra v zákonnost a neměnnost vydané licence (žalobce zde odkazuje na nálezy Ústavního soudu ve věci FVE Mozolov, a dále na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 94/2011-102 a č. j. 7 As 21/2010-232).
6. Žalovaný ale žalobcovu dobrou víru nevzal v potaz, což se projevilo i tím, že odmítl v obnoveném řízení zatímně upravit právo žalobce dále provozovat své energetické zařízení. Vyšel z mylné úvahy, že byl uveden v omyl nepravdivými podklady. Žalovaný na základě toho nevyloučil odkladný účinek rozhodnutí o obnově, čímž žalobci znemožnil řádně podnikat a odňal mu státem garantované oprávnění k provozu jeho energetického zařízení. Žalobci tak vznikají nemalé škody jak na zařízení samotném, tak pokud jde o výkup vyrobené elektrické energie z tohoto zařízení.

7. V doplnění žaloby ze dne 14. 6. 2024 (tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby) žalobce vznesl výhradu proti správnímu spisu z původního licenčního řízení, který žalovaný předložil soudu. Žalobcovu advokátovi se tento spis na elektronickém nosiči dat v soudním spise nepodařilo otevřít. Označil jej za nedůvěryhodný, protože podle něj neobsahuje fotky z provedeného místního šetření. Žalovaný s ním tudíž mohl manipulovat. Dále se v tomto podání žalobce ohradil proti způsobu vedení obnoveného řízení. V dalším doplnění žaloby ze dne 29. 7. 2024 poukázal žalobce na další odlišnosti spisu předloženého soudu od původní podoby spisu v licenčním řízení, například chybějící stránky s plnou mocí pro manažera zhotovitelské společnosti, odlišná data na některých listinách, chybějící razítka, nesouvisející vložené dokumenty a podobně. Stav spisu žalobce označil za nezákonný zásah do svých procesních práv. Zároveň to podle něj zpochybňuje splnění zákonné povinnosti žalovaného zjistit všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

III. Argumentace žalovaného

8. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Řízení před krajským soudem

9. Žalobce opakovaně navrhoval soudu, aby jeho žalobě přiznal odkladný účinek. Soud však žádnému z těchto návrhů nevyhověl. Žalobce totiž neosvědčil, že by mu ztrátou možnosti dodávat do sítě elektrickou energii hrozila vážná újma, jak tvrdil. V předkládaných dokumentech se vyskytovaly značné rozpory a některé tvrzené skutečnosti žalobce nedoložil vůbec (k tomu v podrobnostech viz vydaná usnesení o nepřiznání odkladného účinku).
10. Ve věci proběhlo dne 18. 6. 2025 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých stanoviscích.
11. Soud si nejprve se žalobcovým zástupcem ujasnil otázku nicotnosti. Ten upřesnil, že nenamítá nedostatek působnosti žalovaného, která by mu bránila ve věci licence rozhodnout, ale fatální nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť naprosto chybí souvislost mezi trestným činem a udělením licence.
12. Dále žalobcův zástupce vysvětlil, že CD s naskenovanou verzí spisu z licenčního řízení obdržel později od žalovaného, a toto CD se mu již podařilo otevřít. Porovnáním zjistil, že tato elektronická verze odpovídá fyzické verzi spisu, se kterou dnes disponuje žalovaný, avšak tyto spisy se liší od původního originálního spisu z roku 2011 tak, jak jej zachytil v tehdejší době žalobcův jednatel. Na dotaz soudu však nebyl žalobcův advokát schopen uvést, zda v současné verzi licenčního spisu chybí nějaký dokument důležitý pro posouzení věci, nebo zda se nesrovnalosti, na které v doplněních žaloby poukazoval, mohly jakkoliv negativně projevit na možnostech žalobcovy procesní obrany.
13. Přítomný jednatel žalobce soudu sdělil, že z technického hlediska bylo pro provoz elektrárny stěžejní to, že ke konci roku 2010 získala souhlas distributora (ČEZ) k paralelnímu připojení do distribuční soustavy. Licence byla až druhotná. Energetický regulační úřad technické stránce věci nerozumí a neměl ji co hodnotit ani při místním šetření v prosinci 2010, kdy byla elektrárna fakticky dokončená, pouze byly

z bezpečnostních důvodů rozpojeny některé kabely. Dále uvedl, že si nechal na začátku roku 2011 provést revize elektrárny i jinou osobou, dopadly však stejně jako revize pana S. Proto je ani nenechával založit do licenčního spisu.

14. Žalobce navrhl na jednání některé důkazy nad rámec správního spisu, krajský soud je však všechny zamítl pro nadbytečnost.
15. Revizní zprávy jiného revizního technika z ledna 2011, které si žalobce údajně nechal vypracovat, nemohou hrát při posouzení věci žádnou roli. Žalobce je v licenčním řízení podle svého vlastního tvrzení Energetickému regulačnímu úřadu vůbec nepředložil.
16. Svědecká výpověď pana B., člena rozkladové komise žalovaného, měla přinést expertní pohled na otázku nicotnosti napadeného rozhodnutí. To je však otázka právní, nikoliv skutková, kterou by bylo možno prokazovat výpovědí svědka. Soud ji musí posoudit sám.
17. Účastnická výpověď žalobcova tehdejšího i současného jednatele, pana S., který měl vypovědět, že žalobce nakonec musel fotovoltaickou elektrárnu v České Lípě financovat ze svých vlastních prostředků, nikoliv z bankovního úvěru (ten kvůli pozdnímu získání licence nedostal), měla prokázat, že žalobce byl obnovou licenčního řízení dotčen na svých právech. To ale soud ani žalovaný nezpochybňovali.
18. Svědecká výpověď Ing. Ch., žalobcova odborného zástupce pro výrobu elektrické energie, měla prokázat značnou technickou degradaci, ke které došlo na fotovoltaické elektrárně v Českém Dubu (která je ve vlastnictví společnosti spojené se žalobcem), když byla na několik let odpojena od sítě. Tím však chtěl žalobce dohánět svou chybějící důkazní aktivitu ve správním řízení, kde své tvrzení o hrozící degradaci elektrárny ničím nepodložil. Na to je však v soudním řízení již pozdě, jak soud níže vysvětlí.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba **není důvodná**.
20. Pokud jde o tvrzenou nicotnost napadeného rozhodnutí, tato námitka je zcela nepřipadná. Nicotnost zakládají pouze nejtěžší vady správního rozhodnutí vypočtené v § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle něj je nicotné „rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný ..., které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu“. Žádnými takovými vadami napadené rozhodnutí zjevně netrpí. Žalobcovy obsahové výhrady proti němu mohou zakládat nanejvýš jeho nepřezkoumatelnost či nezákonnost. Ani v tomto směru ale nejsou žalobní body důvodné.
21. Nejprve je nutno říci, že žalovaný se velmi pečlivě vyrovnal se všemi žalobcovými námitkami jak v rozhodnutí o obnově, tak i v rozkladovém rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je tedy plně přezkoumatelné a krajský soud se s jeho odůvodněním ztotožňuje.
22. Podle § 100 odst. 4 věta první správního řádu „o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem“. Neříká se zde, že by trestný čin musel spáchat účastník řízení. V nynější věci pro závěr o příčinné souvislosti mezi spáchaným trestným činem a rozhodnutím vydaným v licenčním řízení zcela postačuje, že osoby, které byly za trestný čin podvodu odsouzeny, podvrhly dokumenty, z nichž Energetický regulační úřad při vydání licence vycházel.

23. Konkrétně revizní technik, pan S., vypracoval celkem tři revizní zprávy na žalobcovu fotovoltaickou výrobu elektřiny v České Lípě (všechny obdobného znění) – první s datem 23. 11. 2010, druhou s datem 15. 12. 2010 a třetí s datem 30. 12. 2010. Za všechny tři byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2019, neboť podle skutkové věty tohoto rozsudku ve všech třech revizních zprávách nepravdivě uvedl, že zařízení je schopno bezpečného provozu, ačkoliv nebylo dokončeno (Vrchní soud v Olomouci sice svým rozsudkem ze dne 4. 6. 2020 rozsudek krajského soudu změnil, ale pouze co do výroku o trestu, nikoliv pokud jde o výrok o vině). Energetický regulační úřad sice díky ohledání elektrárny provedenému dne 30. 12. 2010 zjistil, že dosud není dokončena a licenci pro výrobu elektřiny žalobci v roce 2010 nevydal a učinil tak až v roce 2011, ovšem vycházel při tom evidentně z poslední předložené revizní zprávy ze dne 30. 12. 2010, neboť žádnou jinou revizní zprávu mu žalobce v licenčním řízení nepředložil.
24. Obdobně to platí i ve vztahu k panu M., který v rozhodné době pracoval jako manažer provozu distribuce u společnosti LUMEN ELEKTRICKÝ DEVELOPEMENT, s. r. o., jež měla pro žalobce jako objednatele na základě smlouvy vybudovat výrobní elektrické energie v České Lípě. Pan M. podle skutkové věty rozsudku krajského soudu předkládal podvržené revizní zprávy jak Energetickému regulačnímu úřadu, tak i společnosti ČEZ Distribuce, a. s. Vedle toho vyhovoval a předkládal i další podvržené dokumenty neodpovídající pravdě, konkrétně prohlášení, že výroba je provedena, ze dne 29. 11. 2010, a protokoly o předání a převzetí hotového díla ze dne 10. 12. 2010, ačkoliv věděl, že výroba nebyla dokončena a její bezpečnost nebyla ověřena. Také v tomto případě žádné novější dokumenty tohoto typu ve spise z licenčního řízení až do vydání licence dne 4. 2. 2011 založeny nejsou.
25. Pokud jde o roli pana S., žalobcova jednatele, ten byl sice zproštěn obžaloby, avšak stalo se tak pro nedostatek důkazů proti němu samotnému. Trestní soud nicméně jednoznačně ve výroku uvedl, že oba odsouzení byli vedeni záměrem umožnit žalobci neoprávněné získání licence k výrobě elektřiny ze slunečního záření ve výrobě v České Lípě a neoprávněné získání souhlasu s jejím provozováním paralelně s distribuční soustavou ještě v roce 2010 a umožnit mu neoprávněné uplatňování a inkasování podpory výroby elektřiny. Že se jim to nezdařilo, to ještě neznamená, jak se domnívá žalobce, že je souvislost mezi jejich zločinným jednáním a žalobcovým získáním licence pro výrobu elektrické energie zcela zpřetrhána. I při vydání licence v únoru 2011 totiž vycházel žalovaný z předložených podvržených podkladů, neboť si jejich nepravdivosti zřejmě nebyl vědom. Bez předložené revizní zprávy by přitom žalobce vůbec nemohl licenci získat [srov. § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném do 17. 8. 2011, ve spojení s § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění účinném do 26. 12. 2011; k významu zprávy o revizi srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 19/2015-141].
26. Rozhodně nebylo možné všechny povinné podklady pro udělení licence ignorovat a „překrýt“ je místním šetřením Energetického regulačního úřadu provedeným dne 27. 1. 2011, jak tvrdil při jednání soudu žalobce. Žalovaný tímto ohledáním po předchozích neblahých zkušenostech pouze sám ověřoval skutečný stav výroby elektřiny v České Lípě (zda je fyzicky dokončena). Nenahrazoval jím však veškeré

dosud předložené podklady odborného rázu ani tím na sebe nepřebíral odpovědnost za jejich správnost. Tu nadále nesl jejich autor, revizní technik, tedy smluvní partner žalobce či dodavatele díla, jehož si žalobce sám zvolil.

27. S tím úzce souvisí otázka dobré víry. Krajský soud nejprve stručně připomíná, že v nálezů Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16, ve věci FVE Mozolov, se rozlišují tři základní skupiny situací. První skupinu představuje nezákonnost aktu veřejné moci způsobená čistě pochybením na straně veřejné moci. Jedná se například o nezákonnost rozhodnutí způsobenou nesprávným posouzením rozsahu potřebných podkladů nebo předložených podkladů samotných. V takové situaci je dle Ústavního soudu dobrá víra jednotlivce ve správnost a zákonnost rozhodnutí dána. Pokud je i za takové situace nezbytné zrušení napadeného rozhodnutí, je třeba minimalizovat dopady takového postupu na oprávněnou osobu. Druhou skupinu situací definoval Ústavní soud tak, že je nezákonnost postupu (rozhodnutí) orgánu veřejné moci způsobena oběma stranami (veřejná moc – oprávněná osoba). Jedná se o rozhodnutí vydaná na základě nesprávných či zjevně neúplných, zejména skutkových zjištění a předpokladů, na což oprávněná osoba veřejnou moc neupozornila, přestože o této nesprávnosti či neúplnosti věděla. V takovém případě nemůže být dána dobrá víra jednotlivce ve správnost takového rozhodnutí, ale není vyloučena dobrá víra v jeho zákonnost a neměnnost. Správní soudy mají tedy negativní dopady zrušení takového rozhodnutí pokud možno zmírnit (nikoliv však minimalizovat). Konečně třetí skupina představuje situace, kdy byla nezákonnost rozhodnutí způsobena výlučně nebo z převážné většiny osobou oprávněnou ze správního rozhodnutí. Jedná se zejména o případy, kdy oprávněná osoba orgány veřejné moci úmyslně uvedla v omyl uvedením nepravdivých skutečností, předložením nepravdivých podkladů, případně dosáhla příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem (např. jednáním majícím znaky trestného činu). Za těchto okolností nemůže být dána dobrá víra ve správnost, zákonnost ani neměnnost správního rozhodnutí, a není tedy důvod, aby správní soudy jakkoliv omezovaly negativní dopady na jednotlivce.
28. Již na první pohled je zřejmé, že dobrá víra ve správnost vydané licence žalobci rozhodně svědčit nemůže. Žalobce totiž v žádném případě nespádá do první skupiny situací, kdy by nezákonnost licence bylo možno přičítat výhradně jen Energetickému regulačnímu úřadu. O tom by bylo možno hovořit například v případě, kdy by úřad v licenčním řízení nevyžadoval po žalobci předložení podkladu, který byl ze zákona povinný.
29. V nynější věci však byla licence vydána na základě podvržených dokladů, jejichž nepravdivost mohl Energetický regulační úřad zřejmě jen těžko rozpoznat. Proto by bylo možné uvažovat nanejvýš o dobré víře v zákonnost a neměnnost vydaného rozhodnutí (druhá skupina situací). Tento „typ“ dobré víry však již není chráněn zdaleka tak silně jako dobrá víra ve správnost vydané licence. Podle názoru krajského soudu proto nemůže její existence bránit obnově licenčního řízení. Důsledkem dobré víry v zákonnost a neměnnost vydaného rozhodnutí může být nanejvýš to, že v obnoveném licenčním řízení se bude zkoumat, k jakému datu by žalobce licenci (hypoteticky) získal, kdyby si měl po upozornění ze strany Energetického regulačního úřadu opatřit řádné a pravdivé podklady. Na tom pak může žalobce případně zakládat nárok na náhradu škody způsobenou mu při výkonu veřejné moci – v obnoveném licenčním řízení mu totiž každopádně bude muset být vydána licence s aktuálním datem (s platností *ex nunc*), tudíž elektřinu bude nadále prodávat za zcela jiné výkupní ceny (srov. např. rozsudek Krajského

soudu v Brně ze dne 22. 2. 2016, č. j. 62 A 49/2014-86, č. 3458/2016 Sb. NSS; tuto judikaturu výslovně potvrdil i Ústavní soud ve výše citovaném nálezu Mozolov).

30. Pro úplnost krajský soud podotýká, že žalobce podle všeho spadá spíše až do třetí skupiny případů vymezené Ústavním soudem ve výše citovaném nálezu Mozolov. Žalobcův jednatel se, pravda, v trestním řízení úspěšně bránil tvrzením, že o podvodném jednání zhotovitele elektrárny a revizního technika nic nevěděl. Činili tak podle něj sice i ve prospěch žalobce, avšak vedla je zejména obava ze smluvních sankcí, které by jim ze strany žalobce jako objednatelů v případě pozdního uvedení elektrárny do provozu hrozily.
31. Taková obrana byla dostačující pro trestní řízení, kde by bylo třeba úmyslné jednání žalobcových statutárních orgánů prokázat nad veškerou pochybnost. Pravidla správního řízení jsou však jiná – postačí takové prokázání průběhu skutkového děje, o němž nepanují důvodné pochybnosti. A při obnově licenčního řízení také hraje jinou roli otázka zavinění – zkoumá se výhradně jen ve vztahu k možné dobré víře, přičemž chybějící podvodný úmysl ještě sám o sobě k závěru o existenci dobré víry na straně žalobce nepostačuje. I pouhá nedbalost žalobce v roli objednatelů může dobrou víru vylučovat. Nelze proto přehlížet, že žalobce předložil nepravdivé podklady Energetickému regulačnímu úřadu jednak prostřednictvím jím zplnomocněných osob (pan M., později pan T.), jednak i sám (konkrétně originál revizní zprávy technika S. ze dne 30. 12. 2025 byl předán při místním ohledání dne 27. 1. 2011, při němž byl přítomen i žalobcův tehdejší jednatel Ing. P.). Je tedy možné uvažovat tak, že žalobce dosáhl příznivého rozhodnutí předložením nepravdivých podkladů, přičemž jejichž vypracování mělo ještě navíc znaky trestného činu (trestní stíhání bylo rozhodující pro možnost nařídít obnovu řízení z moci úřední, ale z hlediska posouzení dobré víry má spíše podpůrnou roli). V dobré víře tedy vůbec nebyl. Pak by se žalobce mohl domáhat náhrady škody soukromoprávní cestou nanejvýš po svých tehdejších smluvních partnerech, zejména po zhotoviteli fotovoltaické elektrárny.
32. Do třetí skupiny případů, tedy bez možnosti dovolávat se jakékoliv dobré víry, zařadil obdobný případ i Nejvyšší správní soud, přičemž se vyrovnal s většinou argumentů, jaké nyní vznášejí na obranu své dobré víry žalobce (srov. rozsudek ze dne 18. 6. 2024, č. j. 5 As 83/2023-86, body 27-36). Zejména zde Nejvyšší správní soud uvedl: *„Řízení o udělení licence je řízení o žádosti ve smyslu § 44 a § 45 správního řádu. Z toho vyplývá, že je ovládáno dispoziční zásadou a odpovědnost za správnost podkladů pro vydání rozhodnutí předkládaných stěžovatelkou náleží právě stěžovateli, jelikož je to ona, kdo jejich prostřednictvím hodlá prokazovat svá tvrzení (v tomto případě tedy splnění podmínek pro udělení licence k 31. 12. 2010). Tím pádem vůbec nepřipadají do úvahy argumenty stěžovatelky ohledně dodání tovary „na klíč“ externím dodavatelem (zhotovitelem). Nepravdivost druhé revizní zprávy je nepochybná. Jako taková tedy nemohla sloužit jako podklad k vydání původního rozhodnutí o udělení licence, a ani případná dobrá víra stěžovatelky v její správnost by na tom nemohla nic změnit. Výběr externího dodavatele je záležitost uvážení stěžovatelky samotné, a pokud se cítí jednáním zhotovitele poškozena, je na ní, aby se na zhotoviteli domohla náhrady škody cestou soukromého práva. V projednávané věci však tato otázka nemá žádný vliv“* (obdobně i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 9 As 256/2015-229, body 173-174, a ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014-186, bod 47, na něž poukazovala Rada žalovaného v napadeném

rozhodnutí). Rozsudky citované žalobcem se naproti tomu týkají dobré víry ve zcela jiných oblastech (stavební řízení, ochranné známky).

33. Tím krajský soud odpovídá i na poslední žalobní bod, totiž že žalovaný nevzal žalobcovu dobrou víru v potaz, když odmítl vyloučit odkladný účinek rozhodnutí o obnově řízení. Není to pravda. Žalovaný se možnému vyloučení odkladného účinku věnoval na stranách 14-16 rozhodnutí o obnově a Rada žalovaného na stranách 20-22 rozkladového rozhodnutí, a to i s náležitými odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zcela správně vyšel žalovaný z toho, že byl uveden v omyl nepravdivými podklady, jež byly výsledkem protiprávního jednání potvrzeného i trestními rozsudky. Dále uvažoval tak, že není ve veřejném zájmu podporovat výrobní elektrárny, jejichž provozování je bezprostředně spjata s trestnou činností a u nichž nebylo osvědčeno, že provozovatel splnil podmínky pro jejich provoz. Žalovaný v rozhodnutí o obnově dodal, že případnou dobrou víru žadatele může zohlednit až v rámci obnoveného řízení – to však zcela správně korigovala Rada žalovaného v bodech 17-20 napadeného rozhodnutí, kde žalobcovu údajnou dobrou víru vyhodnotila zcela v souladu se závěry, k nimž v tomto rozsudku dospěl i krajský soud.
34. S možnou degradací technologie fotovoltaické elektrárny se pak Rada žalovaného vypořádala na stranách 8-10 rozkladového rozhodnutí. Jelikož žalobce nepředložil žádné důkazy o svých tvrzeních, vyjádřila Rada na základě svých odborných zkušeností důvodné pochybnosti o tom, že by mělo při neprovozování výrobní elektrické energie docházet k její degradaci, resp. že by měla být tato degradace výraznější než při jejím provozování. Při zastavení výroby elektrárny po dobu v řádu měsíců nehrozí podle Rady – s ohledem na celkovou délku životnosti elektrárny – žádné zhoršení jejího stavu, samozřejmě za předpokladu, že ji bude žalobce řádně udržovat, jako to bezpochyby musel činit i po dobu jejího provozu. Rada k tomu dodala, že délku obnoveného licenčního řízení a rychlost získání nové licence může nejvíce svou procesní aktivitou ovlivnit sám žalobce. S ohledem na podklady, které měla Rada v době svého rozhodování k dispozici, považuje krajský soud její vývody za zcela dostačující.
35. Žalobce nemůže dovozovat nezákonnost vypořádání svého (ničím nepodloženého) tvrzení o hrozících škodách na výrobě v České Lípě jen z důkazu svědeckou výpovědí svého odborného zástupce o degradaci výroby v Českém Dubu, když ji sám navrhl až při soudním jednání. Žalobce totiž podle názoru krajského soudu již ve správním řízení tížilo břemeno důkazní. Šlo sice typově o správní řízení vedené z moci úřední (*ex officio*), avšak žalobcovy námitky směřují do relativně samostatné části řízení, která se týká možného vyloučení odkladného účinku vydaného rozhodnutí. Stojí za pozornost, že žalobce nevyužil možnost, že by vyloučení odkladného účinku v řízení na prvním stupni sám navrhl [§ 100 odst. 6 v kombinaci s § 85 odst. 2 písm. c) správního řádu]. Teprve v řízení rozkladovém se začal ohrazovat, že žalovaný při úvahách o možném vyloučení odkladného účinku z jiných důvodů než kvůli žádosti účastníka [§ 100 odst. 6 v kombinaci s § 85 odst. 2 písm. a) a b) správního řádu] nezohlednil dostatečně vážnou újmu, která žalobci zastavením výroby elektrické energie hrozí. Jenže k tomuto svému tvrzení nedoložil ani poté jediný důkaz. Přitom rozhodnutí o obnově řízení má odkladný účinek ze zákona a vyloučit ho lze jen výjimečně a za splnění zákonem stanovených podmínek. V případě tvrzené vážné újmy je to právě a jediné účastník, v jehož k dispozici se nacházejí důkazy o tom, že mu taková újma skutečně hrozí. Jestliže je nepředloží, těžko může správnímu orgánu vytýkat, že je

nevzal v úvahu, a svou procesní pasivitu dohánět až v rámci soudního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 10 As 103/2019-76, body 16 a násl.).

36. Konečně pokud jde o žalobcovy výhrady ke stavu správního spisu, ty vznesl až po lhůtě pro podání žaloby, tudíž by se jimi soud vůbec nemusel zabývat. Nad rámec nutného odůvodnění nicméně soud uvádí, že šlo o procesní vady takového typu, jež by na zákonnost výsledného rozhodnutí o obnově řízení beztak nemohly mít žádný vliv. Soud ověřil, že fotografie z obou místních ohledání žalobcovy elektrárny v České Lípě v elektronické verzi spisu, kterou měl soud k dispozici, založeny jsou. Žalobce navíc ani netvrdil, že by z těchto fotografií něco podstatného pro jeho obranu vyplývalo. Také ostatní poukazy na údajný nesoulad mezi původní verzí licenčního spisu z roku 2011 a současným spisem vnímá soud jako marginálie, které se žalobní argumentací nikterak nesouvisí a pro ochranu žalobcových procesních práv z nich nelze nic konkrétního dovozovat. To se ostatně potvrdilo i přímým dotazem soudu na žalobcova zástupce při soudním jednání.

VI. Náklady řízení

37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. 6. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu